

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **EGIS Praha, spol. s r. o.**, se sídlem Ovocný trh 1096/8, Praha 1, zastoupena MUDr. Mgr. Danielem Mališem, LL.M., advokátem se sídlem Kováků 554/24, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. 9 Ad 14/2018 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 19. 6. 2018, č. j.: MZDR 2880/2018-6/PRO. V průběhu řízení žalobkyně vzala svoji žalobu zpět. Městský soud proto postupoval podle § 47 písm. a) s. ř. s. a usnesením ze dne 18. 10. 2019, č. j. 9 Ad 14/2018 - 65, řízení o žalobě zastavil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vzala žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

II.

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že dne 11. 10. 2019 proběhlo u městského soudu ústní jednání, při kterém zástupce žalobkyně na výslovný dotaz soudu sdělil, že na projednání věci trvá. Stejně tak prohlásil i stěžovatel. Žalobkyně na projednání žaloby trvala i přesto, že v mezidobí (než bylo nařízeno ústní jednání) vydal stěžovatel

nové odvolací rozhodnutí ze dne 17. 9. 2018, č. j. MZDR 49292/2014-8/FAR, v němž byla žalobkyni uložena stejně vysoká pokuta, přičemž proti novému odvolacímu rozhodnutí žalobkyně nijak nebrojila. Jednání proběhlo stejně jako porada senátu, přičemž za účelem vynesení rozsudku bylo jednání odročeno. Stěžovatel má proto za to, že žalobkyně svou vůli jednoznačně projevila a že k zastavení řízení nebyl důvod.

[4] Stěžovatel dále namítal, že pro přiznání nákladů řízení žalobkyni nebyl žádný zákonný důvod a argumentace městského soudu v odůvodnění usnesení nemá oporu ve spisovém materiálu. Městský soud uvedl, že přiznal žalobkyni náklady řízení na základě § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. z důvodu pozdějšího chování žalovaného, tj. stěžovatele. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí zůstalo zcela nedotčeno, nebylo nijak přezkoumáváno a stěžovatel neučinil žádný aktivní projev vůle k uspokojení žalobkyně. Městský soud se toliko omezil na spekulaci, že by v případě vyhovění žaloby vedle sebe existovala dvě ve výroku shodná rozhodnutí stěžovatele v téže věci, avšak k tomuto výsledku nedošlo, neboť soud ve věci nerozhodl. Navíc městský soud zcela nekriticky převzal jako důvod k přiznání nákladů řízení pouhé sdělení žalobkyně, že žalobou dosáhla garance, že nově vydané rozhodnutí ze dne 17. 9. 2018, č. j. MZDR 49292/2014-8/FAR, nebude zrušeno, ačkoliv toto rozhodnutí vůbec nebylo předmětem soudního přezkumu a ačkoliv stěžovatel neučinil žádný úkon k uspokojení žalobkyně, pouze sdělil, že toto rozhodnutí ze dne 17. 9. 2018 nebylo zatím podrobeno přezkumnému řízení, resp. že rozkladová komise neeviduje v tomto ohledu žádný podnět. Náklady řízení tak městský soud přiznal žalobkyni v rozporu se zákonem.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby kasační stížnost co do výroku I. napadeného usnesení zamítl a zrušil toliko jeho výrok II. o nákladech řízení.

III.

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem věcně projednána.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud usnesením odmítne podaný návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. To platí přiměřeně podle § 120 s. ř. s. i v řízení o kasační stížnosti. Zásadní místo v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu ve vztahu k projednávané věci zaujímá usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 - 52, publ. pod č. 4024 Sb. NSS, ústící do právní věty „žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.“ Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné podrobně odkazovat na jednotlivé části odůvodnění, které je účastníkům řízení k dispozici na adrese www.nssoud.cz. Výchozí procesní situace byla v uvedené věci přitom obdobná jako nyní v posuzovaném případě. Kasační stížnost podával žalovaný správní orgán a mířila proti usnesení o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby, spolu se souvisejícím výrokem o náhradě nákladů soudního řízení. Postačí proto připomenout, že rozšířený senát v souladu s § 17 s. ř. s. tímto usnesením sjednotil doposud

pokračování

ne zcela jednotnou judikaturu kasačního soudu k otázce přípustnosti kasační stížnosti směřující proti usnesení o zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby včetně souvisejícího rozhodnutí o nákladech řízení. Související výrok o nákladech řízení se v těchto případech opírá o § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. a je odvislý od hypotézy, zda byla podaná žaloba vzata zpět pro pozdější chování žalovaného.

[8] Rozšířený senát v citovaném usnesení jednoznačně setrval na koncepci tzv. subjektivní nepřípustnosti kasační stížnosti, která je podle jeho názoru přenositelná i do soudního řízení podle soudního řádu správního. Tuto koncepci s poukazem též na judikaturu Nejvyššího soudu vymezil Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, kde konstatoval, že „[s]ubjektivní přípustnost kasační stížnosti se však nevycerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto oprávněného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpriznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. přiměřeně usnesení NS ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3/1997, pod č. 28, dále srov. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 72/2012 - 20, nebo usnesení NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 1 AfS 133/2008 - 110).“

[9] Rozšířený senát byl konfrontován i s případy, kdy se stěžovatel nedomáhal toliko toho, že podaná žaloba měla být namísto zastavení řízení správně odmítnuta, ale v některých případech se domáhal i zamítnutí žaloby, tedy meritorního rozhodnutí o věci samé. Uzavřel však k tomu, že „pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává (pokud vůbec), ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpriznivější.“ (odst. 44).

[10] Sjednocující rozhodnutí nepřisuzuje odlišné procesní důsledky jednotlivým variantám možného ukončení řízení před krajským soudem, pokud současně neznamenaí odlišné vyhodnocení procesního úspěchu ve věci toho kterého z účastníků. V odst. 51 zdůrazňuje, že „relevantní újmu však nelze shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení.“ Konečně v odst. 55 uzavírá, že „relevantní újmu je totiž v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat např. jen v prodloužení řízení (viz výše), ale ani, jak poukazuje stěžovatel a předkládající senát, v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).“

[11] S poukazem na shora uvedené důvody proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu